

nødvendig, antager jeg, at det er noget Mere end en blot Formalitet, man egentlig er bevæget af, og jeg kan ikke negte, at de mange Udtalelser om, at de høiere Embedsmænd ikke ere tagne med, synes mig at henpege til, at dette har spillet en Rolle med i denne Sag. Man siger, at Forslaget er uretfærdigt — det sagde f. Ex. den ærede sidste Taler — navnlig fordi det ikke medtager andre Mænd, som efter hans Mening ere ligesaa haardt fultede. Jeg tager altsaa ikke feil, naar jeg siger, at det dog ikke er helt formelle Grunde, der have gjort sig gjældende, men at der ogsaa er en Realitetsgrund tilføede, nemlig Hensynet til den af Regjeringen særlig protegerede Del af Embedsstanden, som igjen kan hjælpe Regjeringen mest, gjør sig ogsaa gjældende i denne Sag. Ingen kunde mere end jeg ønske, at denne Lov skulde gaa igjennem, og dersom der ikke her for mig forelaa Andet end rent formelle Grunde, skulde jeg overse dem ved denne Leilighed; men det, som af de Herrer her i Thinget bliver angivet at være den formelle Grund, som afholder dem, er for mig en Realitetsgrund. Den Omstændighed, at denne Lønningsforhøielse ikke maa staa paa Finantsloven, er for mig en saa stor Realitet, at jeg ikke kan undlade at fornegte, hvad Hjertet i Øvrigt tilskynder mig til. Jeg ser nemlig deri et Forsøg paa at bessere den Indflydelse, som Folkethinget grundlovsræstsig har og efter min Overbevisning bør have paa Finantsloven, samt igjennem den paa Statshuusholdningen i det Hele. Det er den gamle Strid imellem dem, der ville have, at vor Finantslov væsentlig skal være et Normalbudget, og at den derfor skal være støttet af en en Række Love, hvilket kan medføre, at man i en Saandevending kan blive færdig med den, idet der ved sin Samtaaling blive Gjenstand for den aarlige egentlige Behandling, og den, som ere af den modsatte Mening, til hvilke jeg hører. Derfor er det, at dette Dyrtidsstillæg ikke har maattet staa paa Finantsloven, for mig en reel Grund, som jeg ikke tør overse, idet jeg stiller mig lige over for det Forslag, her ligger for. — Jeg skal nu tillade mig et Par Bemærkninger angaaende den Dagsorden, der er indbragt. Den er bleven angreben, idet det er blevet sagt, at de Grunde, som ere fremsførte til Støtte for den, ikke ere af en saadan Betydning, at man kan anerkende Paastanden for at være rigtig. Det er imidlertid ogsaa min Mening, at Regjeringen ikke har støttet Folkethinget i dets Bestræbelser for gennem Finantsloven at skaffe Lønningsstillæg. Dette tror jeg, man ligefrem kan bevise; thi det, at en Regjering lige ud siger, at den stiller sig neutral, er et Bevis paa, at den ikke vil støtte eller tage Del i at gennemføre Bestemmelserne. Der er i det andet Thing fremkommet en betegnende Uttring fra den ærede Finantsminister, hvordet han dog, som det forekommer mig, gjør et lille Skridt ud over den neutrale Stilling, og jeg kan ikke negte, at jeg anerkender dette efter det Standpunkt, som

den ærede Regjering har erklæret at ville indtage. Maaffe jeg tør oplæse nogle Linier af Landstingstidenden Spalte 948. Finantsministeren henstiller der til Landstinget, om det ikke kunde lade Sagen passere, idet det nemlig var et rent Bevillingspørgsmaal, da der ikke stod nogen Lov, Kontrakt eller overleveret Regel bagved, medens han paa den anden Side antog, at man dog ikke kunde sætte noget Andet igjennem end det, der her foreligger. Det er den yderligste Støtte, Regjeringen har givet Sagen; men for et Dieblit siden vilde Finantsministeren ikke engang vedfjende sig, at han overhoved havde støttet den, og jeg kommer da til fra mit Standpunkt at betragte det som mindre fortjenstfuldt for Finantsministeren. Den ærede sidste Taler ansførte, at det alene var Regjeringens Indflydelse, det skyldtes, at dette Lovforslag var gaaet med usædne Fjer gennem Landstinget, og dette viser altsaa, at Regjeringen har Indflydelse der. Havde den villet støtte Sagen, havde den kunnet det i det Mindste efter den sidste Talers Mening og ligeledes efter min. Det er altsaa vist, at det med Sandhed kan siges, at Regjeringen ikke har støttet Folkethinget i dets Bestræbelser for gennem Finantsloven at skaffe disse mindre vel lønede Embedsmænd et Dyrtidsstillæg, og det er derpaa, den første Del af Dagsordenen gaar ud. Jeg tror derfor, at den er vel begrundet og stemmende med, hvad der i Virkeligheden er foregaaet. Derved siges der i Dagsordenen, at Folkethinget ikke kan erkjende, at et saadant Lønningsstillæg ikke bør gives gennem Finantsloven. Denne Erkjendelse kan jo Ingen tage fra Folkethinget; derom behøver man ikke at sige Andet, end at naar Folkethinget ved sit Votum ikke vil erkjende det, saa anerkender det det ikke, og det er altsaa et Faktum, som ikke kan omdisputeres. Den ærede Finantsminister søgte at paavise, at det vilde have slette Følger, hvis man gik ind paa, hvad der var blevet fremsført af et Par Medlemmer, hvoraf jeg var det ene, nemlig at Lønningslovene skulde opsluges eller absorberes, som den ærede Finantsminister sagde, af Finantsloven. Jeg vil i denne Henseende gjøre den faktiskke Bemærkning, at det, da vi første Gang fik en Finantslov her i Thinget, ikke var Lønningslove, men Lønningsregulativer, som gave Reglerne for de i Finantsloven opførte Udgifter til Embedsmændenes Lønning. Hvorfor skulde dette da ikke kunne gaa lige saa godt i Fremtiden, som det kunde den Gang? Den ærede Minister siger, at det vilde tage uendelig lang Tid at behandle Finantsloven, naar man gik den Vej, men jeg siger, at det, naar man engang havde taget sig det for, kun vilde være nødvendigt efter længere Tids Frist, nemlig naar de økonomiske Forhold i det Hele taget havde forandret sig betydelig, paa ny at gjenemgaa disse Sager eller at gjøre dem til Gjenstand for en Revision. Jeg antager altsaa, at det kun hvert femte Aar, som jo er den Frist, der pleies at sættes med Hensyn